

IVAN TURINA

(3. listopada 1980. - 2. svibnja 2013.)

Ivan Turina rođen je u Zagrebu 3. listopada 1980. godine. Nogometnu karijeru započeo je u Dinamovim mlađim uzrastima, a u ljeto 1998. godine potpisao je prvi profesionalni ugovor.

U to vrijeme u Dinamu su bila tri reprezentativna čuvara mreže - Dražen Ladić, Tomislav Butina i Vladimir Vasilj, a Turina, da ne bi bio četvrti vratar u klubu, a pred kojim je budućnost, prihvatio je prijedlog stručnog stožera kluba i otišao na posudbu. U sezoni 1999./2000. bio je vratar Croatie iz Sesveta, u sezoni 2001./02. čuva gol Kamen Ingrada iz Velike, sezonu 2002./03. proveo je na posudbi u NK Osijek. Kratko vrijeme bio je na posudbi i u NK Dubrava.

U svim navedenim sredinama pokazalo se da je odličan vratar i da njegovo vrijeme mora doći. Nažalost, vratareva pozicija je takva da može braniti samo jedan, a svi ostali koji su u klubu osuđeni su na čekanje šanse.

Pred početak sezone 2003./04., Ivan Turina se vratio u Dinamo i uskoro postao prvi vratar kluba. Nekoliko sezona suvereno čuva vrata Dinama, kako u domaćim tako i u međunarodnim natjecanjima. Međutim, u sezoni 2006./07., Filip

Lončarić postaje prvi vratar, Ivan Turina sve više i više grije klupe, a uskoro klupsko čelništvo dovodi iskusnog Nijemca Geoga Kocha, pa Turina donosi odluku da je došlo vrijeme za promjenu sredine.

Inače, na vratima Dinama Turina je osvojio prvenstvo Hrvatske u sezonama 2005./06. i 2006./07., kao i hrvatski nogometni kup u sezonama 2003./04. i 2006./07.

U ljeto 2007. godine otišao je na posudbu u grčki Xanthi, gdje je branio u sezoni 2007./08.

Nakon godine dana provedene u Grčkoj, Ivan Turina u ljeto 2008. godine odlazi u Poljsku i postaje vratar Lecha iz Poznania. Nakon dvije turbulentne sezone, konačno se skrasio u Poljskoj i sa puno samopouzdanja debitirao je za svoju novu momčad. Tamo mu je u početku bilo idealno, klub je igrao i u Kupu UEFA. Inače, poljski nogomet tad je bio u zamahu, jer je nešto ranije ova zemlja, zajedno s Ukrajinom, dobila domaćinstvo Europskog prvenstva u nogometu 2012. godine. Po dolasku u Poznjan dočekan je kao prava zvijezda. Ljudi su ga na ulici zaustavljali, fotografirali se s njim. Malo je bilo naporno, ali govori je Ivan da je to lijep osjećaj. Odlazak u Poljsku vratio ga je u nogometni život: u startu svi su ga prihvatili i bili zadovoljni s njim. Pet kola zaredom nije bio primio gol...

U Poljskoj se Turina zadržao samo u sezoni 2008./09. U rujnu 2009. raskinuo je ugovor s Poljacima i vratio se u Dinamo. Prije toga govorio je da je Dinamovo dijete, i da se želi jednom vratiti na gol svog kluba. U Dinamu je potpisao ugovor do kraja sezone 2009./10. Branio je malo, ali je ipak bio član momčadi koja je u navedenoj sezoni postala prvak Hrvatske.

U svibnju 2010. godine Ivan Turina otišao je u redove švedskog prvaka AIK iz Stockholma.

Bio je član svih mladih selekcija Hrvatske, od pionirske do mlade. Za A reprezentaciju Hrvatske, Ivan Turina kao vratar Dinama 2006. godine ima jedan nastup - branio je 1. veljače 2006. godine u Hong Kongu, u utakmici za Carlsbergov pehar u kojoj je Hrvatska pobijedila reprezentaciju Hong Konga sa 4-0.

Ivan Turina iznenada je preminuo od zatajenja srca u Stockholmu, u noći 2. svibnja 2013., a sahranjen je 17. svibnja na zagrebačkom groblju Miroševac. (Jurica Gizdić)

ZLATOMIR OBRADOV

(25. siječnja 1941.

- 24. travnja 2013.)

U Pločama je 24. travnja 2013. u 73. godini preminuo bivši nogometaš Hajduka, Zlatomir Obradov.

Rođen je u Bašaidu u Vojvodini, 25. siječnja 1941. godine. U rodnom selu igrao je za lokalnu momčad, a nešto kasnije u Kikindi za momčad Odreda. Poslije tri godine nastupanja u Odredu, prešao je u Proleter iz Zrenjanina. Kada je dolazio u Hajduk, u ljeto 1966. godine, bio je poznat samo onima koji prate utakmice Druge savezne lige, istočna skupina...

U karijeri je najviše igrao u veznom redu, a po potrebi i u napadu. U Proleteru je bio najbolji igrač i strijelac. Svojim igrama u Zrenjaninu zapeo je za oko dužnosnicima mnogih klubova, izbornicima također, pa je odigrao i nekoliko utakmica za reprezentaciju Istočne grupe Druge savezne nogometne lige. Normalno, s obzirom na navedene kvalitete, uoči prijelaznog roka 1966. godine moglo se čuti kako Obradov sigurno prelazi u jedan od beogradskih klubova. U prvom redu spominjan je Partizan. S druge strane isto takve vijesti lansirane su i od uprave Crvene zvezde, a ni Vojvodina nije mirovala. Hajduk je također nešto ranije kontaktirao Obradova. U tim razgovorima Obradov je dao čvrstu riječ da dolazi u Split.

Nakon potpisivanja ugovora za Hajduk izjavio je: "Nisam želio produžiti ugovor s Proleterom, pa su me kaznili s pet mjeseci zabrane igranja. Željan sam afirmacije u jednom jačem klubu. Stoga sam i prešao u Hajduk, jer je to klub s bogatom tradicijom, a volim i more. Nije bilo nikakvih šansi da izigram dogovor s upravom Hajduka. Je, bilo

je pritisaka i poziva iz Crvene zvezde i Partizana... Ja sam prije nekoliko dana doputovao u Dalmaciju. U Hajduku se pri tome nikome nisam javio. Želio sam osobno ocijeniti situaciju. Da vidim kako izgleda među Hajdukovim navijačima. O tome sam čuo mnogo priča kojima, da budem iskren, nisam u cijelosti vjerovao. Uvjerio sam se da je ipak sve tako. Naime, otputovao sam na Korčulu, mještani su uskoro saznali tko sam i što namjeravam. Primili su me izvanredno i evo me sada tu.”

Njegov gol u Splitu u finalu Kupa protiv Sarajeva, 24. svibnja 1967. godine, obilježio je Hajdukovu povijest. Zgoditkom koji je postigao u 52. minuti za vodstvo Hajduka od 2-0 trasiran je put osvajanja prvog Kupa Jugoslavije u povijesti kluba. Zlatimir Obradov na toj povijesnoj utakmici igrao je na lijevom krilu. Treba reći da je cijeli Split nekoliko dana prije živio za tu utakmicu. Čitav Split je bio na nogama. Staro i mlado, žene i djeca, svi su željeli vidjeti susret stoljeća kako je ta utakmica u Splitu nazivana.

A, kada je utakmica završila, nad Starim placom vatromet. Čitav je Split jednim srcem, jednim grlom u toj sveopćoj grmljavini i mirijadi raketa slavio prvi zaslužni trijumf Hajduka - prvi Kup u svojim vitrinama.

Zlatimir Obradov u Hajduku je igrao do 1968. godine. U tom je razdoblju odigrao 86 utakmica i postigao čak 46 zgoditaka. Nakon igračke karijere jedno vrijeme bavio se trenerskim pozivom. U polusezoni sezone 1975./76. trener je momčadi Splita, a trenirao je i Jadran iz Ploča.

Nogometaš koji se nije dugo zadržao u Splitu, ali je tim svojim zgoditkom Sarajevu dao obol velikom klupskom trijumfu. Osvajanje kupa 1967. godine otvorilo je ponovno Hajduku put slave, koji će se superiorno nastaviti sedamdesetih godina prošlog stoljeća.

Sahranjen je na Gradskom groblju u Pločama. (jg)

ALEKSANDAR KOZLINA

(20. prosinca 1938. - 10. travnja 2013.)

Još jedna istinska Hajdukova legenda 10. travnja 2013. u Novom Sadu, otišla je u povijest. Bio je miljenik Hajdukovih navijača. Istok na Starom placu bio je njegov. Znao je da Splićani vole pravi „balun“. Uživali su u njegovim vragolijama na terenu. Dobivao je ovacije kada bi kome „proturio balun“ kroz noge, pa onda varka tijelom, „lažnjak“. Protivnici su padali po travi, a navijači Hajduka uživali.

Aleksandar Kozlina bio je vezni igrač i half, jugoslavenski nogometni reprezentativac. Rođen je u Donjem Skradu 20. prosinca 1938. godine. Kao dijete navijao je za Hajduk, diveći se bravurama velikog Vukasa. S nogometom je počeo još u danima djetinjstva, najprije u Vojvodini, potom u drugom novosadskom klubu - Novi Sad. Međutim, u mislima mu je bio samo Hajduk.

Kada je s prijateljem Antunom Nepilom otišao u Split kod rodbine, Kozlina se odmah uputio na Stari plac. Došavši do vrata kroz koja se izlazi na igralište, ugledao je onižeg čovjeka za kojeg su mu rekli da je trener. Izustio je: „Ja bi danas trenirao s vama.“ Trener ga pogleda i reče: „Mali, juniorski trening je završio, ovo je trening prve momčadi!“ Rekašvi to, trener se nasmijao i otišao. Momak je za njim povikao: „Zovem se Aleksandar Kozlina, nisam dijete, imam 18 godina, zapamtite moje ime!“ Taj trener je bio Ive Radovniković.

Kozlina se vratio u Novi Sad, sve je bolje igrao, pa su ga zvali Partizan i Crvena Zvezda, ali u srcu mu je bio samo Hajduk. Onda je stigao dan o kojem je stalno sanjao. Tog popodneva došla su dvojica muškaraca koji su govorili „po splitski“. Bili su to Jere Burazin i Lenko Grčić. Kad su mu rekli: „Mi smo iz Hajduka, došli smo po tebe, vodimo te autom u Split!“, nije ni sekunde razmišljao. Spakirao je stvari i pravac Split.

Kozlina je zauvijek pamtio ponovni susret s Ivom Radovnikovićem, koji mu je prišao, dao mu ruku i kazao: „Sićan te se, sićan se kad si lani tija trenirat s prvom momčadi. Ja te nisam shvaća ozbiljno. Onda su nam javili da u Novom Sadu ima neki mali Kozlina koji je odličan dribler, sitija sam se toga prezimena... Drago mi je da si s nama!”

Taj se dolazak Aleksandra Kozline u Hajduk zbilo 1958. godine, a bijeli će dres nositi punih devet godina. Odigrao je za Hajduk 177 utakmica na kojima je postigao 12 zgoditaka. U sezoni 1966./67., u kojoj je Hajduk osvojio prvi Kup Jugoslavije, Kozlina je nastupao u jesenskom dijelu.

Nakon Hajduka, od 1967. do 1973. godine igrao je u belgijskom Liegu, potom do 1975. u klubu Victoria iz Kölna, a nastupao je i za Tilleur i Borussia. U Njemačkoj je završio višu trenersku školu, a čuveni Sepp Herberger mu je bio jedan od profesora.

Državna reprezentacija predstavlja vrlo važno poglavlje u Kozlinovoj športskoj biografiji. Sudionik je OI 1960. godine u Rimu i nositelj zlatne olimpijske medalje.

Za A reprezentaciju Jugoslavije odigrao je 9 utakmica. Debitirao je na prijateljskoj utakmici protiv Maroka u Casablanci 1. siječnja 1960. godine (5-0), a od reprezentativnog se dresa oprostio u Jakarti 7. prosinca 1961. godine, u prijateljskoj utakmici protiv Indonezije (5-1).

Iz svojeg boravka u Splitu sjećao se razdoblja kada Hajduku nisu baš cvjetale ruže, kada su se treneri često mijenjali. Od svih tadašnjih Hajdukovih trenera, govorio je najviše mu je u srcu ostao „šjor“ Leo Lemešić. „Pravi gospodin“, divan čovjek i veliki nogometni znalac, veliki šjor Leo – naglašavao je Kozlina.

Smatrao je da mu je najveći kompliment dao pokojni Roman Garber, novinar koji je jednom napisao: „Aleksandar Kozlina svojim driblinzima podsjeća na Bernarda Vukasa!“ Potražio je Garbera i zahvalio mu. „Usporedio me je“, isticao je Kozlina, „s najvećim europskim nogometašem svih vremena, s mojim idolom Vukasom. Tresao sam se od straha kada sam s Vukasom prvi put sjeo u svlačionicu Hajduka, kada sam spoznao da ću igrati s njim u istoj momčadi. A sada me Garber uspoređuje s Bajdom...!“

Sahranjen je na gradskom groblju u Novom Sadu. (jg)

